

det enkelte Menneskes, at først Døden udfrier den. Engang spøjte Grækeraanden blandt Menneskene som Guds udvalgte Tolk. Siden blev det Israels Faarehyrde-Visdom, vi lyttede til som gudbeaandet Tale. Engang tilkommer det sagtens den nordisk-germanske Race med vort lutherske Barbari at aabenbare en Flig af den Eviges Klædebon.“

Per saa overrasket paa ham, og da Præsten mærkede dette, stoppede han pludselig op i sin Tale, — næsten ligesom lidt ængstet eller fortrydelig over at have ladet sig rive hen til saa uforbeholdne Udtalelser. Han brød da ogsaa brat af. Skønt det stadig regnede temmelig godt, sagde han kort Farvel og skyndte sig afsted.

Endnu ved Aftensbordet var Per en Del optaget af dette Møde og spurgte Hofjægermesterinden nærmere ud om Pastor Fjaltring. Blandt andet vilde han have at vide, hvad det var for en mærkelig Hovedbedækning, Præsten gik omkring med under Kasketten.

„Han lider nok meget af Nakkesmerter,“ forklarede Hofjægermesterinden. „Og han har den Indbildning, at han gaar med en stor Svulst i Hjernen. — Han er i et og alt en Stakkel.“